

FOTÓK: ON HTE SPOT, FOUR SEASONS WHISTLER, BLACKCOMB HELICOPTERS, WHISTLER PHOTO SAFARIS

Didergő szelfik és luxuskényeztetés

Az egyik legfelkapottabb kanadai síparadicsomban megfordult az arány: évtizedek óta először többen nyaraltak Whistlerben, mint ahányan telelni jöttek. A helikopteres gleccsertúra, a találkozás a barnamedvékkel és az ország egyik legkényelmesebb szállodája nyaranta közel egymillió turistát csábít ide. Meg persze a káprázatos környezet, hiszen Brit Columbiában járunk, alig két órára Vancouvertől.

ÍRTA: CSEKE ESZTER ÉS S. TAKÁCS ANDRÁS

Egy perc alatt felpörög a tűzpiros helikopter rotorja, a fülesen át halljuk a Blackcomb Helicopters pilótájának megnyugtató hangját, és kiderül, hogy a cég nevét adó Blackcomb hegy 2400 méter magas csúcsát is körbepüljük mindjárt. Addig is olyan magas fák fölött suhanunk, hogy David Attenbo-

rough hangját hallucináljuk a duglászfenyők, vörös cédrusok és hibrid lucfenyők „aláfestéseként”. Kierünk a gleccserek által felduzzasztott Green Lake fölé – onnan kapta nevét, hogy nyáron néhány héten át smaragdzölden veri vissza a napfényt.

Egyébként az idejutás legkalandosabb és nem melleleg legdrágább módja, ha Vancouverben fel-

szállunk egy hidroplánra, amely éppen ezen a tavon landol, közvetlenül a tóparti golfklub mellett, hogy akár egy golfozással egybekötött ebédre is megérje ideruccanni a világ egyik legélhetőbb városából.

Nincs időnk a burzsoázia ezen szintjein mészázni, egy éles kanyar visszazökken a helikoptertúra természetfilmszerű világába, és a fenyőrengeteget hófedte hegycsúcsok váltják alattunk. Közeledünk a Szivárvány-hegyhez, száz métereken át repülünk egy gleccser mentén, húsztérre lehetünk a szürke repedésekkel tarkított jég grandiózus birodalmától. Alatta több száz méter mély szakadék tátong, földöntúli látvány, és egyszerűen nem bírjuk ki, videózni kezdünk, pedig megfogadtuk, hogy most csak élvezzük a látványt. (Legutóbb az északi sarkkörön és Patagóniában sem a saját szemünkkel, hanem a kamera kijelzőjén csodáltuk a gleccserek görbületeit.)

Jó ideje pörög a másodpercmutató a telefon kijelzőjén, amikor egyszer csak szabálytalan, világoskék mélyedés töri meg a régóta ismétlődő formákat. Hiányzik egy darab a jégfalból, mintha megsebesült volna a gleccser. A pilótától megtudjuk, hogy egészen friss omlásról van szó, két napja még nyoma sem volt.

Itt képtelenség lenne leszállni, hogy közelebbről szemügyre vegyük a jelenséget, az eredeti terv szerint is egy másik, tizenkétezer éves gleccseren kellene landolnunk. Csakhogy azt felhők borítják. A pilóta úgy dönt, hogy a gleccser és a felhőréteg alatt, egy közeli hegy tetején állunk meg néhány percre, ahonnan látni a gleccsért, a másik irányban pedig legalább hét réteg havas hegyvonulat rakódik egymásra. Korhadó fatörzsek és méregzöld mohapárnák szegélyezik a spontán leszállópályát, ennél vadregényesebb nem is lehetne.

Kilépünk a helikopterből, belesüppedünk az itt-ott vörösiesen elszíneződött hóba. Július közepe van, legmelegebb nyári pulóvereinkbe burkolózunk, de egy kicsit még így is fázunk. Didergő szelfik készülnek a gleccserrel és a hegyekkel

A Sidecut étterem külön menüvel készült Kanada 150. születésnapjára

a háttérben. Egy-egy pillanatra áttör a napfény a gomolygó felhőkön, megcsillan a havon, melegíti a hátunkat. Ennek öröme egy sziklán összekapaszkodva nagyokat szippantunk a hegyi levegőből, és hegyerincről hegyerincre szalad a tekintetünk körbe-körbe, amíg a pilóta vissza nem parancsol minket a helikopterbe.

A landolás után egy mikrobusszal száguldozunk a szállodánkba.

A Four Seasons Whistler menedzsere kíváncsian várja a gleccsertúráról visszatérő újságírókat, jól érezték-e magukat. És mivel bizonyára megéheztek, előzőeken a svédasztalos reggelihez tessék minket, ahol a több száz szoba ellenére sosincs tömeg, mert mindenki máskor indul útnak, hogy túrázzon, biciklizzen, esetleg kajakozzon a közeli tavak egyi-

Korhadó fatörzsek és méregzöld mohapárnák szegélyezik a spontán leszállópályát.

220 VOLT
WWW.220VOLT.HU

AZ **ON** TECHNIKAI PARTNERE
THE SPOT

különböző pácokban és füstöléssel elkészítve a lazacot és a pisztrángot. Az egyik asztal csak úgy roskadozik a friss erdei gyümölcsöktől, áfonya, málna, szeder és eper várja, hogy a szintén elgondolkodtató választékban kínált tucatsni gránola- és magféleség egyikével-másikával tétezzük az egészséges hegyi élvezeteket, goji bogyótól a len- és tökmagon át a chi-amagpudingig.

Legnagyobb örömünkre még natúr joghurtot is találunk, pedig ez Észak-Amerikában igazán különleges esemény egy étteremben – itt minden édes, elvégre a cukor kultúrájában járunk. Persze, egy ötcsillagos konyhában valamivel jobb a helyzet, és Kanada egyik nemzeti kincse mégiscsak a juharszirup,

Hogy reggel egy gleccser lábánál tapostuk a havat, délután meg strandolunk a tó partján, már önmagában elképesztő.

ez pedig némi cukrot visszaszorít a déli határ túloldalán ágaskodó Egyesült Államok édeskes birodalmába. A por- és kristálycukros, csokis, szirupos és lekváros fánkok persze eljutnak ide is, de mi megálljt parancsolunk magunknak, és büszkén térnénk vissza egészséges terület-terület asztalkánkhoz a teraszra, amikor az egyik sarokban egy tál gőzölgő kenyérpuding délibábként kerít hatalmába. Reggelről reggelre landol a tányérunkon ez a visszautasíthatatlan ajánlat, hol sárgabarackkal, hol meggyel elkészítve, egyik nap áfonyaöntettel, másik nap juharsziruppal édesítve.

Szerencsére a tágas, klasszikus stílusban berendezett szobában nem valami édesség, hanem helyi félkemény sajt és egy palack brit kolumbi-ai vörösbor várja a frissen becsekkolt vendégeket, mire leszáll az éj, és lehül a levegő. A bort a gombnyomásra beinduló gázkandalló tüze mellett dekantáljuk, ekkorra már az esti takarításon is túl vagyunk.

Ez a második kör, hiszen reggel már alaposan kitakarították a szobát, és megvetették az ágyat, ettől függetlenül este is jönnek, ilyenkor behúzzák a függönyöket, az ágyneműről fellebbentik az ágytakarót, és félreteszik a díszpárnákat, az éjjeli szekrényre kis kerámia kancsót csempésznek friss vízzel, mellé nyomtatott programajánlatot a kö-

Mihelyst felébrednek a medvék téli álmukból, Jason Coleman beveti magát az olimpiai parkba

degei a jókora étterem teraszán is indíthatják a napot, innen a megmászandó havas csúcsokat kémlelhetik. 9-10 körül már a nap is idesüt, így a későn kelők sorra kitelepülnek, hogy itt költsék el reggelijüket, ami korá estig elegendő energiával szolgál. Csak füstölt halból háromfélét kínálnak,

kén. Vagy épp fellibegjen a hegyekbe, ahol a két csúcsot összekötő híres Peak2Peak felvonó kabinjaiból élvezheti a tényleg 360 fokos kilátást.

GOJI BOGYÓK ÉS CHIAMAG

A Four Seasons ven-

vetkező napra, időjárás-előrejelzéssel, a fürdőben pótolják a reggel óta esetleg megfogyatkozott L'Occitane kozmetikumokat. (A Four Seasons világában mindez szóra sem érdemes, mindegyik szállodájukban pontosan ugyanígy szakítják ki vendégeiket a mindennapjaikból, de itt, a vad és megállíthatatlanul burjánzó természet övezte Whistlerben mégiscsak feltűnő ez a típusú luxusvendéglátás.)

Az évtizedekkel ezelőtt épített, kilencemeletes hotelkolosszus stábjá igyekszik a helyi és a mai trendeknek megfelelően vezetni a szállodát, de nincs könnyű dolguk. Amikor felhúzták, nyilvánvalóan nem az volt a cél, hogy egy fantáziadús építészeti csoda kerüljön diszkrétan a hegyek közé (ahogyan az ma történne), inkább funkcionális hotelkomplexum épült, ahol bőven jut hely mind a 600 vendégnek és az őket kiszolgáló személyzetnek is. Így aztán az autentikus hatás érdekében a dekorációt, magát a szolgáltatást és legfőképp a gasztronómiát lehet hadra fogni. Idén, Kanada 150. születésnapjára például a Sidecut steakétherem külön menüsorral készült, ezt kizárólag helyi, sőt őshonos alapanyagokból állították össze, csupa olyasmiből, amit valaha az itt élő őslakosok halásztak, vadásztak és gyűjtögettek.

Gyönyörű gondolat (természetesen a történelem teljes zárójelbe tétele), de a Four Seasons egyébként kitűnő éttermében kevésbé érint meg minket a hely szelleme, mint amikor beugrunk a szállodától tíz perc sétára levő Lost Lake vizébe. Bármerre úszunk, körös-körül havas hegycsúcsokat látunk. Hogy reggel egy gleccser lábánál tapostuk a havat, délután meg strandolunk a tó partján, már önmagában elképesztő, de jelen esetben a sorrendnek is döntő jelentősége van. A Lost Lake körül a reggeli órákban ugyanis könnyen találkozhatnánk barnamedvékkel, és ezt inkább tennénk képzett természetvédő társaságában, mint egyedül.

ODASÉTÁLT ÉS MEGSZAGLÁSZTA A GÉPET

Naplemente előtt félórával begördül a hotel elé a Whistler Photo Safaris vadonatúj szafaridzsipje, benne Jason Coleman, a cég negyvenes éveiben járó tulajdonosa. Megismerjük, ugyanis kering róla egy fénykép az interneten, ezen épp egy jól megtermett barnamedvét fotóz, csak hogy a medve húsz centiről szemez a fényképezőgép optikájával. Hogy hogyan készült a kép, már nyilván ezerszer elmondta, de most is kénytelen, ugyanis húsz perc az út a 2010-es téli olimpia helyszínéül szolgáló hatalmas parkig. Csak Jason autói hajthatnak be a parkba, ahol évről évre hetven–nyolcvan medvét ébreszt fel téli álmából a tavaszi szél. A legendás képen látható maci egyébként egyszerűen odasétált Jasonhoz, néhány percig szaglászta a gépét, aztán továbbállt. Jason pedig újra levegőt vett.

Júliusi jeges szelfi: 360 fokos kilátás a gleccser lábánál

A medveszakértő története nemcsak emiatt illene egy amerikai filmbe. Divatfotós volt Torontóban, és épp miniszoknyás lányokat fényképezett 2001. szeptember 11-én, amikor becsapódtak a repülőgépek a World Trade Center két tornyába. Úgy érezte, nincs sok értelme a munkájának, és ideje valami valóságosabb hivatás után nézni. Ami ezután történt, inkább Forbes-sztori, mint forgatókönyv.

Modell feleségével találtak az interneten egy lovasfarmot, és anélkül, hogy megnézték volna, átutalták az összes spórolt pénzüket, hogy megvásárolják. Azelőtt egyiküknek sem volt köze a lovakhoz, de belejöttek, és néhány évvel később már a többszöröséért adtak túl a farmon. A pénzből Brit Kolumbiába költöztek, hogy a gyerekeik a természetben, jó levegőn nőjenek fel, és közel kerüljenek Jason régi szerelmeihez, a medvékhez.

Egy terepjárával kezdődött, ma már négy dzsip és nyolc túravezető járja a téli olimpiai parkot, Jason életcélja pedig az, hogy ötvenéves koráig bekerüljön a leggazdagabb egy százalékbába. Számításai szerint menni fog, de hogy hogyan, azt már sohasem tudjuk meg, ugyanis az autótút alatt húzódó völgyben sötét folt suhan el. Jason tolat kicsit, kipattan, minket is erre buzdít, és bár fél másodpercig teketóriázunk, még látjuk a barnamedve hátsóját, amint végleg eltűnik a fák között a patak irányába.

Nem sokkal később az autótúton szalad át előttünk egy izonyú cuki medvebocs, majd az egy fokkal kevésbé bizalomgerjesztő anyukája. Bevetik magukat a mellettünk lévő bozótba, látjuk, ahogy a bocs fára mászik, az anyja türelmesen nézi, mi pedig egymást váltjuk a terepjáró ablakában, izgatottan és há-lásan, hogy néhány másodpercig egészen közelről nézhetjük Brit Kolumbia legsúlyosabb egyéniségeit. Miattuk már megérte, hogy nyáron utaztunk ide. **F**